

El rostre de la solidaritat

Cada cop més joves i grans dediquen part de l'estiu a fer tasques de voluntariat

L'Ainoa, voluntària de la Fundació Proide.

La tasca del voluntariat és imprescindible per al bon funcionament de nombroses entitats de caràcter social i humanitari. Són persones que exemplifiquen millor que ningú la voluntat d'ajudar el qui ho necessita sense demanar res a canvi. A l'estiu molts voluntaris i voluntàries continuen desenvolupant la seva missió solidària per tal de donar un cop de mà al

AINOA EXPÓSITO
«Cal sensibilitzar la ciutadania per tal que entre tots puguem construir un altre món»

proïsme més vulnerable i necessitat.

Fundació Proide

La Fundació Proide (www.fundacioproide.org) és una organització no governamental, nascuda el 1992 en el si de les escoles de La Salle Catalunya, que treballa per la justícia social a través de l'educació de qualitat per a tothom.

Ainoa Expósito, politòloga i tècnica de projectes i comunicació de Proide (Promoció i Desenvolupament), marxa aquest estiu com a voluntària a Melilla durant quinze dies. «No marxem amb unes tasques concretes, sinó que hi anem a aprendre i sobretot a escoltar. Principalment, en aquest projecte, estarem amb infants i joves no acompanyats migrants del Marroc. Estarem amb la comunitat de La Salle i els donarem suport en les seves tasques d'acompanyament a aquests joves», assenyala. «Ja fa un parell d'anys que tenia moltes ganes de viure una experiència així. No volia deixar escapar aquesta oportunitat. Sempre he sigut voluntària en l'àmbit local: esplai, casals, colònies... Volia conèixer altres formes, ben diferents, de fer voluntariat, ganes de descobrir altres realitats i d'aprendre... L'any passat, a causa de la pandèmia, no va ser possible.»

L'Ainoa assegura que «el fet de conèixer de molt a prop la Fundació Proide m'ha animat a fer-ho aquest any amb ells, tot i la situació en què encara ens trobem». I afirma: «El voluntariat és una de les activitats principals de l'entitat. Normalment marxàvem al Perú, Guatemala o Madagascar. Hem hagut de canviar dinàmiques i formes de fer. Proide ha adaptat la seva experiència de voluntariat per poder continuar treballant.»

Tot i la importància que atorga al voluntariat, l'Ainoa admet que el voluntariat no canviarà el món. «Marxar durant quinze dies o un mes a formar part d'un projecte —subratlla— no canviarà el món. Crec que el voluntariat sí que canvia les persones que el fan, els canvia la forma de pensar i de veure el món. Ens fa més conscients de les realitats que ens envolten, més properes del que ens pensem. La pandèmia ha agreujat les desigualtats i potser ara en som més conscients, però aquestes desigualtats sempre han existit.»

«És a partir de l'experiència

d'aquestes persones que podem sensibilitzar i buscar canvis entre tots. Però el primer canvi real que produeix fer un voluntariat és en la pròpia persona que ha marxat. Es tracta de continuar i buscar el canvi una vegada que has tornat. Al final, tu te n'aniràs quan acabi el teu temps en el projecte, però aquelles persones i aquell projecte seguirà igualment sense tu. Així que la tasca que ens queda és sensibilitzar per tal que cada dia entre tots puguem construir un altre món», argumenta.

Arrels Sant Ignasi

Arrels Sant Ignasi (www.arrels-santignasi.cat) és una entitat nascuda dins de la comunitat parroquial lleidatana de Sant Ignasi de Loiola que acull, acompanya i atén les persones més vulnerables de la ciutat de Lleida, essencialment les persones sense llar i amb addiccions per tal que puguin fer una reinserció social amb dignitat.

Aquest estiu, Lluís Miquel Plà, professor universitari, tornarà a fer de voluntari a Arrels Sant Ignasi, on també col·labora al Centre Obert. «No sé encara la tasca que se m'ofereix; l'únic que vull és col·laborar amb la meua petita disponibilitat de temps per ajudar allà on pugui ser més útil. Com que parlo diversos idiomes, potser algun servei relacionat amb l'atenció a immigrants o temporers de la fruita que arriben en busca de feina i moltes vegades es troben al carrer fins que en troben», considera.

Pel que fa a l'experiència solidària viscuda, en Luismi opina que «no sé si és tan important destacar el que m'aporta, sinó potser encomanar la necessitat que hauríem de sentir de cercar el que cadascú de nosaltres podem aportar des de la nostra situació i encoratjar-nos per transformar la societat en una comunitat fraterna d'acollida».

«Personalment, també m'adono que, sense voler, aquest desig de fer-me disponible, compartir, conèixer la realitat dels més febles i contribuir al seu benestar em treu del meu capficament en no estar tant temps centrat en mi mateix i les meves coses. Llavors observo que, involuntàriament, estic més receptiu als altres, als seus problemes, a les seves necessitats i al que puc fer per ajudar-los. Els tinc més

En Luismi, voluntari d'Arrels Sant Ignasi.

presentes.»

En Luismi posa en relleu que «moltes vegades associem "ajudar" amb donar coses i no demanar res a canvi, sense pensar que més aviat la qüestió clau és moure'ns a "estimar" sense demanar res a canvi. La veritable estimació als altres ens ha de mostrar els camins i les maneres per ajudar-los, la qual cosa pot implicar demanar alguna cosa a canvi, ni que sigui respecte, tolerància o reciprocitat. Per això, crec que l'èmfasi l'hem de posar a estimar l'altre i, així, ajudar seria una conseqüència natural i espontània».

Ell reconeix que «la societat actual ens accelera i ens aboca a fer, fer i fer per guanyar fins a l'esgotament, del qual ens recuperem gastant en una infinitud de distraccions de lleure basades en els nostres gustos personals, que, de manera inconscient, és cap a

LLUÍS MIQUEL PLÀ
«Hauríem de poder transformar la societat en una comunitat fraterna d'acollida»

L'Ani, voluntària de la Fundació Acollida i Esperança.

on orientem tota la nostra vida».

«Amb el voluntariat —reflexiona en Luismi— contribuïm a remoure consciències i a mostrar que altres formes de viure (millor) la vida, tot compartint de forma gratuïta amb els altres el que tenim, són possibles. Per exemple, el projecte de famílies acollidores dins del programa d'hospitalitat, impulsat per la Companyia de Jesús a través d'Arrels Sant Ignasi a Lleida, ens orienta sobre com obrir casa nostra a "desconeguts" i con- viure amb ells practicant un estil de vida "hospitalitari", un pèl oblidat a la nostra societat».

Fundació Acollida i Esperança

La Fundació Acollida i Esperança (www.acollida.org) té la seva gènesi en el treball que van desenvolupar sor

ANNA PIPÓ
«S'ha d'intentar
eliminar l'estigma que
la col·lectivitat ha
projectat sobre els
més vulnerables»

Genoveva Masip, filla de la Caritat, i el pare Josep Costa Planagumà, franciscà. Promou espais d'acollida per a persones en situació d'exclusió social. L'objectiu és acompanyar-les i oferir-los oportunitats de canvi perquè puguin millorar la seva qualitat de vida.

«La pandèmia em va fer reflexionar sobre la quantitat de gent que està i se sent sola i necessita relacionar-se», revela Anna Pipó, que enguany ha començat un voluntariat a la Fundació Acollida i Esperança i espera poder desenvolupar-lo també a l'estiu. I afegeix: «En el poc temps que fa que hi estic de voluntària, sento que m'aporten més ells a mi que no pas jo a ells. Em fan créixer com a persona, comparteixen els seus problemes i les seves inquietuds, i això em dona molta vida.»

L'Ani, que ha estat professora de dansa, va obrir un espai a Badalona on programava tallers d'arts plàstiques i de teràpies alternatives (ioga, meditació, biodansa...). Actualment està a l'atur.

Ens explica que «els dimarts al matí vaig a un pis del Servei d'Acompanyament a la Vida Autònoma (SAVA), ubicat a Badalona, i faig un acompanyament a la Mercedes; sortim a passejar, prenem un cafè i parlem. Ella agraeix poder compartir les seves preocupacions».

«Els dimecres a la tarda —comenta— em trobo amb el Paulo, del mateix pis que la Mercedes. És un noi que vol aprendre el català. Jo li parlo català, li porto retalls de diaris en català que li puguin interessar i així durant una o dues hores; fem pràctiques i xerrem de moltes coses. Els dijous al matí vaig a Can Banús i acompanyo el Lyes a l'escola d'adults de Sant Roc. Hi anem caminant perquè necessita fer exercici i xerrem i compartim vivències.»

L'Ani està convençuda que és important ajudar el qui ho necessita sense demanar res a canvi: «La vida ens dona molt i, en el moment en què podem, cal ser conseqüents i retornar o compartir tot allò que la vida ens ha ofert sense cap tipus de condició.» I expressa en veu alta que «cal ser més sensibles i empàtics» amb les persones més vulnerables de la societat, «tractar-les com qualsevol altra persona i intentar eliminar l'estigma que la societat ha projectat sobre elles».